

Dialog x (f. 2010)

Efter at have udgivet ni stykker 'Instant Litteratur' af inviterede danske forfattere, er det tid til at slutte serien af.

Det gør vi med et tiende værk 'Dialog x', skabt i fællesskab, som ét stort fingeraftryk af alle [FINGERPRINT] forfatterne.

Værket er skrevet som en stafet, startende med Kristina Stoltz (#0). Forfatterne havde hver 200 ord og præcis én uge til at skrive. Det er der kommet en sprudlende, kakofonisk tekst ud af.

God læselyst og tak til jer der læste med.

Dialog x

© 2010 Kristina Stoltz, Viggo Madsen, Merete Pryds Helle, Morten Søndergaard, Dy Plambeck, Ulla Ryum, Preben Major Sørensen, Harald Voetmann, Josefine Klougart, Asger Schnack
Non-redaktion: Simon Darø,
Kasper Kjeldgaard Stoltz & Kristina Stoltz
Layout og sats: [FINGERPRINT]
Eneste trykte oplag i 250 nummererede eksemplarer trykt hos Toptryk Grafisk ApS
Udgivet med støtte fra Statens Kunstråds Litteraturudvalg
ISBN 978-87-92509-12-3

Festen blev holdt på Underwood Ink.
Ryesgade 30A

[FINGERPRINT]s tidligere udgivelser
kan alle downloades gratis på www.forlaget-fingerprint.dk

DIALOG X

Kristina Stoltz // Viggo Madsen // Merete Pryds Helle //
Morten Søndergaard // Dy Plambeck // Ulla Ryum //
Preben Major Sørensen // Harald Voetmann //
Josefine Klougart // Asger Schnack

#9
[FINGERPRINT]
2010

lille x og Store X mødes tilfældigt på den bro, der forbinder himmel og jord. Lille x er på vej ned, og Store X er på vej op. Mødet leder dem til at holde et lille hvil og slå en passiar af.

lille x: Goddag

Store X: Godaften

lille x: Jeg begyndte i den frodigste have

Store X (*med et sarkastisk smil om læben*): Det siger de altid. Du begyndte som et lille beskidt fingeraftryk på din mors pande

lille x (*ryster på hovedet*): Der hang store modne frugter fra hvert et træ. Hvor er du egentlig på vej hen?

Store X: På vej op til nedfaldskuglerne, attentathimlen, og så møder jeg en lille nuttet novice som dig, der tror, han kan lære at tælle til mere end ti i den tid, det tager at være til. Vi ses om lidt min ven

Store X (*vender sig for at gå*)

lille x: Styrken ligger ikke i din erfaring men i mit spinkle håb, jeg husker den prikkende fornemmelse af syreregn på mit ansigt. Alle de nøgne tegn, der løb rundt mellem de høje stammer

Store X: Din tid er deres blækpude – en spinkel tømmerflåde i oceaner af ord

lille x (*rapper vrængende*): Nu er vi vraggods/ på livets kyst/ og som vi skvulper/ / -
vi drikker mundvand/ og æder ådsler/ føj for en gulpert/ / -
for den som ikke/ kan være ørn/ må være muldvarp/ / -
til Edens have/ med livets frugter/ gi's ingen fuldmagt/ / -
før man så meg't som/ får taget sin bid/ så er det fuldbragt/ / -
thi der ved døren/ til Paradis/ er sat en bullvagt/ / -
man bli'r smidt ud ja/ man har det skidt så/ man står og hulker/ / -

Store X (*går med på legen*): Men JEG skal rulles/ i rosenflors/ konvovovulver/ / -
for jeg har drukket/ en trylledrik/ med elskovspulver/ / -

lille x: (*vrængende*): Har du spist søm?/ eller læst Proust mand?/ hvor er min gulvspand?/ / -

Store X: (*crooner*): Hvor er din brod, død?/ Bræk som en brådsø?/ Og Av, min guldtand!/ / -

lille x: (*bliver gal*): Gør nar du bar'! Lige siden jeg var barn, har jeg elsket at kure ned ad trappegelændere – men her bliver man reverenter talt taget i hoved & røv og verftet ud. Vent du bare! Din tid kommer også, skal du se!

Den unge digter trykker *save* og læser dokumentet igen. Mon det holder det her? Får hun udtrykt sig klart nok, sikkert nok, om livet, om livets frugter,

om vejen op og vejen ned. Ja, måske. Hun rejser sig og går ud i køkkenet og laver en kop kaffe på sin nye italienske kaffemaskine, hun fik i indflyttergave. Dampen fra espressomaskinen fylder rummet med en sær, spøgelsesagtig tåge. Hun kan ikke slukke for maskinen, dampen bliver ved at løbe ud og fylde rummet. Hun kan ikke se væggene eller vinduet. Hun bliver stående midt inde i dampen. det er et digt, tænker hun. Det er attentathimlen, det er livets våde frugt. Det er ikke syreregn, det er blødt og ferskt. Den unge digter slikker på sin arm, hun er inde i en sky i et køkken i et liv, der omslutter hende tæt. Hun tænker; jeg må tilbage til mit digt og sige det klart. Jeg må være en tåge, der kan tage form efter ethvert paradys. Hun tager sin kaffe, slukker for kaffemaskinen og går tilbage til computeren igen. Hun sætter sig og læser digtet. Hun retter et komma, drikker kaffen og er klar til at sige det samme igen:

Men man kan ikke sige det samme igen. Små stykker jord er rullet ned fra ordbredden du står på og har gjort stedet mindre. Der ligger en nedgravet skat under det Store og det Lille X på skattekortet du ikke vil finde. Du kan ikke gå tilbage og sige: *Du begyndte som et lille beskidt fingeraftryk på din mors pande.* Fingeraftryksekspertter har fastslået at fingeraftrykket i panden er din fars. Men han har sprunget sig selv i luften og er i attentathimlen. Du begynder at slutte. Begyndelserne smuldrer ind i afslutningerne med små suk. Scenen opløser sig og du står nu i et goldt landskab, hvor syreregn har pillet bladene af træerne. Du begynder at gå ind i solnedgangen. Men solnedgangen er malet på. De modne frugter er lavet af plastik. Afslutningen begynder at se statisk ud. Det fedtede fingeraftryk løber ned af din pande som et spindelsvævsoje. Det begynder at se mascarasort ud for dig. Enden er nær, men hvornår er den ikke det? Enden er altid nær. Begyndelsen begynder at skændes med

Afslutningen om hvem der skal have det sidste ord. Begynd, siger Afslutningen til Begyndelsen. Det kan du da selv gøre, siger Begyndelsen. Det er din tur.

Det er din tur, siger manden i baren, de rafler, det er snyd, de spiller. Hun har igen forladt sin lejlighed uden rigtig at være klar over, hvorfor hun gik, hvad der drev hende, andet end denne lyst til rusen, og nu sidder hun her, på Blomsten. Hun har ingen stopknap, dødsdruk er det og bodegaen et flydende marked af sprut og snaps, som hun shopper rundt i, men hun er ikke en fuld kælling, der dingler rundt. Sådan er hun ikke. Hun har sin brandert siddende om sig som et højtideligt stykke tøj, en gallakjole, som hun bærer gennem lokalet med rank ryg. Gulvet er en stor skridende flade, ruderne er mørke, hun ser rundt i lokalet. Hun er sådan én, der aldrig vil få et hyggeligt hjem, tænker hun, med brændeovn og hjemmelavet julepynt, hun vil heller ikke have det. Hun ser det ikke for

sig, *hende* ved puslebordet, stegen over, forklædet strøget, søndagsbesøg og hurra for husmøren! Hun bestiller et sæt mere, løfter rafflebægeret, terninger er det eneste, hun kan spille, snyd og yatzy, skak er helt udelukket, ludo kan hun ikke fordrage. Hun har aldrig brudt sig om, at det hedder sådan, ”at blive slået hjem.”

Engstrøm. Jeg kender en kat, som hedder Engstrøm; Engstrøm lignede en yderst almindelig, halvgammel, flerfarvet, kastreret hankat¹. Men derudover viste han sig at være en tænksom og ganske snedig kat.

Hver morgen, før nogen af husets beboere var stået op, undersøgte han parkeringspladser og garageindkørsler i nabolaget².

Det var på den måde, vi en tidlig vinter eftermiddag i begyndelsen af december opdagede, at to halvstore

¹ det var lige præcis hvad han var

² for at se om der var kommet nogle nye beboere på adressen

rådyr kid lå og trykkede sig ned i nogle gamle klude og en balle halm³.

Han lokkede mig med derud ved gentagende gange at springe op i armene på mig⁴. Forsigtigt kiggede jeg ind igennem et stort knastul i døren⁵. Engstrøm puffede insisterende til mine ben, og jeg trådte indenfor i halvmørket og bød de to nye beboere velkommen.

De blev der resten af vinteren, blev fodret og meget tamme. Da foråret kom varede det ikke længe, før de to kid fandt ud⁶.

Om eftermiddagen hændte det ofte siden, at katten Engstrøm sad på sin udkigssten og så ud over markerne, og i flere tilfælde så jeg ham forsigtigt trække over mod skovkanten, hvor han satte sig i et

3 som vi havde lagt ud til eventuelt overnattende gæster

4 det var en leg vi tidligere havde moret os med, og nu var det blevet til en meddelelse, som jeg oveni købet kunne forstå

5 og så fire par ører virre og vippe inde i halmen

6 og snart efter var de flyttet ned i skovkanten, hvor de forhåbentlig havde fundet deres øvrige slægt

hult træ og holdt øje med hjortenes foderplads⁷. Og således har vi alle vores passioner.

lille x: ØV! slået hjem til/ et spillebrætlimbo/ og kværket af stilstand// -
dér var din brod, død/ og sikken en skoddød/ et nederen spil, mand// -

Store X: Men JEG skal rafle/ med skinnende bægre/ blandt himmelske skarer// -
og klimpre på harpen/ mens englens blæser/ forrykte fanfarer// -

lille x (vrisser): Dit harpeklimp mig huer ej/ nu vil jeg gå min sure vej// -
her må man ikke kure, nej/ og turen ned er træsk og sej// -

Store X (formanende):Husk: Godt beklemt er halvt

7 i Skovkanten

bedaget/ silde sprint gør ensom spurt// -
den, som søber sine tårer/ fedes op på bitter urt.// -
Lyt til mig, du selvbeynker/ våndefuld er niddings
lod// -
på et traurigt leje klynker/ dåren, prikt af jammers
brod// -
osv. osv.

lille x: For Satan, din klæge/ formanende
ordflom/ er kvalm som en snotpøl// -
fra Himmerrig høres/ kun trallen og lal/ ikke et
eneste godt brøl// -
så hyg du dig med/ dine fjerklædte skarers/ muzak
i det høje// -
elevatormusik/ i æoner belønner/ din jordiske
møje// -

Store X (*Nynner trodsigt en melodistump, muligvis den
fra Titanic-filmen eller noget let klassisk. Fra det høje
hører man horn, harper, måske et gospelkor.*)

Midvinterbarnepigens forklæde. Dér var glasforældrene
og marcipangrisen, den fedtede marcipanjulegris;
”Ikke røre ved noget, selvom det står fremme!”
- Man havde heller ikke lyst. ”Sæde, sæde,”
tænkte han, den lille, barnet, dværgen eller hvad
det nu var. ”Ikke røre, ikke røre,” sønderklang
det inde i hans marcipanjulegrisehoved, hans
snøftende midvinterforkølelsesophavnede stærkt
febrile, blussende, rødkindede hoved. Imens var
glasvinterbørnene udenfor, skumringskælkende i
sneen, nedad den stærkt skrånende, aftengrånende
midvinterbakke. ”Ikke røre,” - så alligevel; en
barnlig, hurtig finger i grisesiden, - lidt efter:
Håndkantsslaget til det nydelige glasforældrepar;
det hele flækkede og sprang itu. Hans ansigt,
feberhedt 41,2, sprak da aftenfaderens store,
kærlige hånd kløvende ramte: ”Bang!” Glasfaderen
og glasmoderen spejlbilledesmukt lå i skår. ”Hvorfra
kom denne efterlivshånd?” -Derpå hurtigt ordet
”sæde,” - ”sæd” var det vist, som han havde hørt

barnepigens sig, fnisende til chaufføren, hun trak ham efter sig; kort før midvinterforkølelsen indtraf, var det klart at sæden, chaufførens, havde del i skylden. ”Sæde,” ”sæd?” Et sæde vidste han dårligt hvad var - noget på lokummet, men nu kendte han ”sæd,” og fattede grant dets betydning af fed flod skyllende fra chauffør til barnepige. Det var da dét han havde kunnet lugte; hendes forklæde tilsølet af chaufførens sæd, fordi han ikke kunne styre sig.

Jeg er bange for begyndelser, indrømmet. Men det er ingenting - overhoved ingenting - mod hvor forfærdet jeg er over det faktum, at noget skal slutte. Det kan godt være, at det er betingelsen for alt liv, men helt ærligt, jeg er ligeglad. Jeg vil ikke. Der er spændt et sejl af stilhed ud mellem Christianshavn og Amager, fæstnet paa hver side af stadsgravene, surret fast til rødstensmure. Gravene er spejlblanke som øjne og i dag bundfrosne; bærer døde fisk, som rav kan bære insekter. Og det er

med samme selvfølgelig kynisme, man bærer den erkendelse med sig: At noget hele tiden holder op med at være.

Du smiler et smil, der kunne slå voksne mænd i jorden, og jeg gentager det. At jeg simpelthen ikke kan bære, at verden fungerer paa den måde, det bliver ikke med mig som Mor-Karen, siger jeg.

- Med dig som Murakami?

- Mor Karen, gentager jeg. Uforsonligt.

Vi har begge to tegnet halvmåner i sneen med vores støvler. Hvordan *ikke*. Sneen, som faldt hele formiddagen er en pels over alt levende og alt dødt. I det hele taget er alting blevet som et bryst. Jeg kan det bare ikke, siger jeg uhørt stille.

Jeg kan det ikke, men fra alle sider styrter store og små flag med vindens kromosomer imod mig. Jeg rejser på en drøm om, at fra slutningens anker stormer begyndelsens hav. At begyndelse er slutningens x, og det i form af en blomst. Fordi

alle bølgekammer danser, rusker samtidigheden. Jeg løfter mig op, nu er jeg ikke længere tropisk, og hvad jeg ser, er selve rotationen. Jordelskeren bøjer sig for stjernemælken. Den kommer pumpende ud af universet, så nu kan jeg gå. Jeg går med et goddag i den ene hånd og et godaften i den anden. Så smertefuldt er tidens lille og store x, som en saks, et viserhjørne, hvor der ikke er plads. Der står jeg, nedskudte frugter til trods. Skænk mig nu kun tankens kraft, at jeg kan slå mig til tåls med mine egne billeder. De fører sig frem som en dybere samtale, bombarderet af en tifoldig summen, hvorfra jeg selv vokser. Tag mig i hånden, skriv mig på din ønseseddel. Hold fest med mine indre dele. Jeg ser tilbage, hvor du ser frem. Jeg er født som en stammen. Jeg er født som en trøst. Det kan jeg. Som en cirkel cirkler. Som flag flager.

[FINGERPRINT]

[FINGERPRINT] er et non-profit foretagende, styret af en 'non-redaktionsgruppe', der udelukkende står for at udvælge og invitere etablerede forfattere og distribuere disses udgivelser.

[FINGERPRINT] har til hensigt at facilitere udgivelser af spontane litterære tekster, hvor de af forlaget inviterede forfattere agerer skribenter såvel som korrekturlæsere og redaktører.

[FINGERPRINT] ønsker med udgivelserne at skabe så stor tilgang til litteraturen som muligt. Det begrænsede tekstuelle omfang, det praktiske format, samt det at hæfterne er gratis, betyder at bøgerne kan læses på stedet uden videre overvejelser: Udgivelserne varer en kop kaffes tid; det er en litterær indsprøjtning, en form for *instant litteratur*. Samtidig beriges læseren med et unikt værk i et begrænset oplag.

[FINGERPRINT] udgives under manifestet af september 2008

MANIFEST AF SEPTEMBER 2008

[FINGERPRINT] er gratis.

[FINGERPRINT] er altid en dansk forfatters tekst skrevet specifikt til formatet.

[FINGERPRINT] har altid formatet A6.

[FINGERPRINT] må ikke overstige 2000 ord.

[FINGERPRINT] er alle genrer inden for fiktion.

[FINGERPRINT] har ingen redaktionel instans der bedømmer tekstens indhold, så længe forfatteren holder sig inden for manifestet.

[FINGERPRINT] pålægger den pågældende forfatter selv at læse korrektur.

[FINGERPRINT] udgives altid med den pågældende forfatters fingeraftryk på omslaget.

[FINGERPRINT] udkommer fire gange om året.

[FINGERPRINT] skal være at finde i boghandlere, bogcaféer og andre litterære rum.

[FINGERPRINT] udkommer altid med pomp og pragt.

[FINGERPRINT] trykkes i 250 nummererede eksemplarer.

[FINGERPRINT] genoptrykkes ikke.

